

paa mange andre videnskabelige Omraader og som Universitetslærer; kun er der Grund til at beklage, at han ikke har ført sin Skildring ned til 1660, der jo danner en langt bedre Afslutning end 1648, og hvor det havde haft sin Interesse at lære at kende hans Opfattelse af Statsforandringen. Men bortset herfra og trods de forskellige Indvendinger, der kan gøres mod de to Bind af hans Danmarks Historie, denne er i Enkeltheder og som Helhed et saa energisk, saa dygtigt og saa fortjenstfuldt Arbejde, at der ogsaa fra dansk Side bør sendes ham en oprigtig og varm Tak for det.

J. A. Fridericia.

Nyt fra historisk Videnskab i Ind- og Udland.

Historikeren Adam Kristoffer Fabricius er død 24. Aug. 1902. Han, der var født 1822 og i Tiden 1859—88 havde været Sognepræst i forskellige Menigheder, har fortrinsvis indlagt sig et Navn som historisk Forfatter ved sine populære Arbejder: *Illustreret Danmarkshistorie for Folket*, 1—2. D. (1. Udg., 1854—55) og *Illustreret Kirkehistorie for Folket* (1. Udg., 1896); de slog stærkt an og blev almindelig Læsning, har ogsaa begge oplevet 3 Udgaver. Men ved Siden heraf har han tillige leveret selvstændige Arbejder, væsentligst angaaende Normannertiden og den ældre Middelalder, for en Del støttet paa Rejser til Paris, Normandie og den spanske Halvø; foruden flere Afhandlinger i Aarbøger for nordisk Oldkyndighed og Historie skal her nævnes: *Forbindelserne mellem Norden og den spanske Halvø i ældre Tider* (1882) og *Danske Minder i Normandiet* (1897).

26. Sept. 1902 døde Arkæologen cand. theol. Ludvig H. Zinck (f. 1833); af hans Arbejder, hvis Særkjende var

skarp lagttagelse og en omhyggelig ført Undersøgelse, kan nævnes *Broncefolkets Gravhøie og deres Forbindelse med Stenalderens Grave* (1871) og *Nordisk Archæologi. Stenalderstudier I—III* (1890—1901). Joh. Stp.

Ernst Dümmler, f. 1830, fra 1858 til 1888 Professor i Historie i Halle, døde 11. Septbr. 1902. Han havde virket med stor Grundighed og kritisk Dygtighed paa den ældre tyske Middelalders Omraade; hans Hovedværk er *Geschichte des ostfränkischen Reiches*, 2. Aufl. 1—3. Bd. (1887—88); desuden fuldførte han i Forening med Wattenbach den af Jaffé planlagte Udgave af Alkuins Breve (*Monumenta Alcuiniana i Bibliotheca rerum Germanicarum VI*, 1873). Fra 1888 til sin Død var han Forstander for Centraldirektionen for *Monumenta Germaniæ* i Berlin og udgav selv i dette store Samlingsværk forskellige Kilder.

Julius Ficker, der fra 1852 til 1879 var Professor ved Universitetet i Innsbruck, først i Historie, senere i Rets-historie, døde 10. Juli 1902, 76 Aar gammel. Baade som Diplomatiker og som Retshistoriker indtog han ved sin Skarp-sindighed, sin Lærdom og sin store Produktivitet en ledende Stilling, og mange, deriblandt den ogsaa for nylig afdøde Scheffer-Boichorst, stod i Elevforhold til ham. Af hans Værker skal nævnes *Beiträge zur Urkundenlehre*, 1—2. Bd. (1877—78), *Forschungen zur Reichs- und Rechtsgeschichte Italiens*, 1—4. Bd. (1868—74) og hans sidste store Studie over de germanske Folks Arveret: *Untersuchungen zur Erbfolge der ostgermanischen Rechte*, 1—4. Bd. (1891—99), der ogsaa er af Vigtighed for de nordiske Folks Rets-historie. Ved Siden heraf havde han overtaget Ledelsen af den ny Bearbejdelse af Böhmers *Regesta imperii* og udgav Regesterne for Tiden 1198—1272 (1881—94). Af mere almindelig Interesse var hans Polemik mod Sybel fra Begyndelsen af Treserne (*Das deutsche Kaiserreich in seinen universalen und nationalen Beziehungen*, 1861, og *Deutsches Königthum und Kaiserthum*, 1862); ud fra et katolsk-østrigsk eller saakaldt stortysk Synspunkt hævdede han mod S., at det middelalderlige romerske Kejserdømme havde sin store historiske Berettigelse, i sit